

มูลค่า วิธีการ และสมมติฐานในการประเมิน หนี้สินจากสัญญาประกันภัย

สัญญาประกันภัยระยะยาว คือสัญญาประกันภัยที่มีระยะสัญญามากกว่าหนึ่งปี หรือสัญญาที่มีการต่ออายุอัตโนมัติซึ่งบริษัทไม่สามารถบอกเลิกสัญญา และไม่สามารถรับเพิ่มหรือลดเบี้ยประกันภัย รวมถึงเปลี่ยนแปลงผลประโยชน์ใดๆตลอดอายุสัญญา

สัญญาประกันภัยระยะสั้น คือ สัญญาประกันภัยใด ๆ ที่ไม่มีเงื่อนไขตรงกับสัญญาประกันภัยระยะยาว

การจำแนกสัญญาประกันภัยระยะสั้นและระยะยาวเป็นไปตามวิธีการของรายงานการดำเนินงานการเงินกองทุนตามระดับความเสี่ยง

เงินสำรองประกันภัยสำหรับสัญญาประกันภัยระยะยาว

การประเมินราคาหนี้สินจากสัญญาประกันภัยสำหรับแบบประกันชีวิตทั่วไป (Traditional Life) จะถูกคำนวณโดยวิธีสำรองเบี้ยประกันภัยสุทธิ (Net Premium Valuation) ซึ่งคำนวณด้วยผลต่างระหว่างมูลค่าปัจจุบันของผลประโยชน์จ่ายตามกรมธรรม์ประกันภัยที่คาดว่าจะจ่ายในอนาคตและมูลค่าปัจจุบันของเบี้ยประกันภัยสุทธิที่คาดว่าจะได้รับจากผู้เอาประกันภัยในอนาคต โดยใช้สมมติฐานในการคำนวณเป็นไปตามข้อกำหนดจากสำนักงาน คปภ. ซึ่งจะถูกกำหนด ณ วันเริ่มต้นกรมธรรม์ และจะไม่เปลี่ยนแปลงหลังจากนั้น และไม่มีค่าเผื่อความผันผวน (Provision for Adverse Deviation) ยกเว้นในกรณีที่มีการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินแล้วพบว่าไม่เพียงพอ จำนวนเงินส่วนต่างดังกล่าวจะต้องถูกรับรู้ในกำไรหรือขาดทุน

สำหรับกรมธรรม์ที่มีส่วนการลงทุนแยกออกมาอย่างชัดเจน เช่น กรมธรรม์แบบยูนิเวอร์แซลไลฟ์และควบการลงทุนแบบยูนิต์ลิงค์ (Unit-linked) เงินสำรองส่วนการลงทุน หมายถึง มูลค่าบัญชีกรมธรรม์ประกันภัยซึ่งมาจากเบี้ยประกันภัยรับและผลตอบแทนจากการลงทุนของกรมธรรม์ หักด้วยรายการหักสำหรับค่าการประกันภัยสำหรับความคุ้มครองชีวิตและความคุ้มครองอื่น ๆ และค่าใช้จ่ายของกรมธรรม์ โดยมูลค่าบัญชีกรมธรรม์ประกันภัยได้รวมอยู่ใน “หนี้สินอื่นตามกรมธรรม์ประกันภัย” โดยเท่ากับร้อยละ 100 ของมูลค่าบัญชี และสำหรับในส่วนที่ไม่ใช่ส่วนการลงทุน มูลค่าหนี้สินจากสัญญาประกันภัยจะประเมินโดยค่าการประกันภัยที่ยังไม่รับรู้

เงินสำรองประกันภัยสำหรับสัญญาประกันภัยระยะสั้น

สำรองเบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ถือเป็นรายได้ของสัญญาระยะสั้นและสัญญาประกันชีวิตแบบกลุ่มถูกคำนวณโดยใช้วิธีตามสัดส่วน